

୧୩ଇ ଫେବ୍ରୁଆରି

ଆବେଦ ଚୌଧୁରୀ

ଯଦିଓ ମକ୍ଷାତେ ଏଥନ ତୀର ଶିତ
ବରଫ ଗଲେନି କପେନହାଗେନ
ତବୁ ବିଷୁବରେଖାର ଉତ୍ତରେ ହାଓୟା
ଛେଡ଼େଛେ ହିମେର ପ୍ରବଳ ବାପଟା
କେଉ କେଉ ବଲେ ଏହିତୋ ବସନ୍ତ ଏଲୋ;
ଏହି ନାଓ ତୋମାର ବସନ୍ତ
ବଲେ ରକ୍ତିମ ହୟ, ହୟେ ଉଠେ ରୋଦେଲା ହଲୁଦ, ଏମନ କି ସୁନ୍ଦର
ପାତା କୁଡ଼ାନିର ବର୍ଣମାଳା-ହୀନ ବାଲିକାରା
ଉଦାସ ବାତାସେ ପାତାର ଶବ୍ଦ
ଏଥିନି ଝାରବେ ଯା କିଛୁ ଦାହ୍ୟ ଯା କିଛୁ ଜୀର୍ଣ୍ଣ,
ଏବଂ ଝାରବେ ତୋମାଦେର ମତ ଶିଶ୍ବକାଳ ଆମେର ମୁକୁଳ
ଶିତ କେଟେ ଗେଛେ ଅବାଧ୍ୟ ହାଓୟା ଏଥିନି ଫେଲବେ ଜୁଲାନୀର ପାତା
ପାତାକୁଡ଼ାନିର ବାଲିକାରା ଶୁନୋ ବାତାସେ ବହିଛେ ଫେର ବସନ୍ତ

କବିଦେର ଚୋଥେ ଏଥିନୋ ଜୁଲାହେ ସେଇ ଅଭୀତେର
ରୋମାଞ୍ଚ ଆଲୋ
ସେଇଯେ ବିରାନ ପ୍ରାନ୍ତରେ କାରା ଶିଶିରେର କଣା
ପ୍ରାଣେ ଭରେଛିଲ
ତାରା ଆଜ ଜାନେ ଅନ୍ତିମ ରାତ ମାଘେ ଆର ପ୍ରେମେ
ଦେଖା ହୟେଛିଲ
ଘାସେର ଡଗାର ଶିଶିରେର କଣା ତୀର ଆବେଗେ ଜୁଲେ
ଉଠେଛିଲୋ
ସେଇ ଶେଷ ରାତେ ତୁମି ବଲେଛିଲେ
ଏହି ମାଠେ ଯଦି ଥାକତ କେବଳ
ପ୍ରାଣେର ଭେତର ପ୍ରାଣେର ଆଗ୍ନ
ବିଦାୟ ରାତ୍ରି ହିମେର ଶଯ୍ୟ
ଏହିତୋ ଏସେଛେ ତୁମୁଳ ଫାଣ୍ଟନ